

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr.Zimányi Zsolt ügyvéd által képviselt B. D. felperesnek a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal alperes ellen tartózkodási engedély meghosszabbítása tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Fejér Megyei Bíróság 2010. július 8. napján kelt 21.K.20.984/2010/6. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2011. július 5. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fejér Megyei Bíróság 21.K.20.984/2010/6. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000.- /azaz húszezer/ forint elsőfokú- és 20.000.- /azaz húszezer/ forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - további 3.500.- /azaz háromezeröttszáz/ forint kereseti- és 36.000.- /azaz harminchatezer/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes koszovói állampolgárként 2009. augusztus 13. napján a Magyar Köztársaság Külképviseletén, Pristinában kereső tevékenység céljából tartózkodási engedélyre jogosító vízum iránti kérelmet nyújtott be, melynek eredményeként az elsőfokú hatóság 2009. augusztus 24. napján engedélyezte a magyarországi tartózkodást. A felperes a vízumkérelmén és a tartózkodási engedély kiadásához szükséges, aláírásával ellátott adatlapon is magyarországi szálláshelyként az O., B. krt. 51. szám alatti ingatlant jelölte meg. A felperes a pristinai Főkonzulátus által kiállított tartózkodási engedély felvételére jogosító vízummal 2009. szeptember 21. napján érkezett a Magyar Köztársaság területére, és

az elsőfokú hatóság 2009. szeptember 22. napján kiadta a tartózkodási engedélyt.

A felperes tartózkodási engedély iránti eredeti kérelméhez csatolta a lakásbérleti szerződését is, melyet a felperes munkáltatója kötött a bérbeadókkal. A 2009. szeptember 22. napján kelt tartózkodási engedély kiadása iránti kérelem adatlapjához pedig mellékelte egy szállásbejelentő lapot, amelyen a fenti tartózkodási hely került megjelölésre, és amit a felperesen kívül T. B. felesége T. B. is, mint szállásadó aláírt.

T. B. magyar állampolgár 2009. december 3. napján bejelentést tett az elsőfokú hatósághoz előadva, hogy ő, mint az O., B. krt. 51. szám alatti ingatlan 1/2-ed arányú tulajdonosa nem járult hozzá ahhoz, hogy az ingatlanba bárki is bejelentkezzen, melynek eredményeként az elsőfokú hatóság megállapította, hogy a férj T. B. helyett is a feleség T. B. írta alá a bérleti szerződést és a szálláshely bejelentő lapot. A bejelentés alapján indult idegenrendészeti eljárás során T. B. felesége, T. B. és a felperes meghallgatása alapján megállapítható volt, hogy a felperes más koszóvíai állampolgárokkal együtt valójában nem lakott a magyarországi szálláshelyként megjelölt O., B. krt. 51. szám alatti ingatlanban.

Az elsőfokú hatóság 106-6-8910/2/2009-T. számú 2009. december 22. napján kelt határozatával a felperes tartózkodási engedélyét visszavonta és kötelezte a felperest a Magyar Köztársaság területének elhagyására. A határozat indokolásában a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény /a továbbiakban: Harm.tv./ 13. § /1/ bekezdésére és 18. § /1/ bekezdésének b/ pontjára hivatkozott. Rögzítette, hogy a felperes tartózkodási engedélyének megszerzése érdekében lakásbérleti szerződést és szálláshely bejelentő lapot csatolt, és azokon hamis adatot, valótlan tényt közölt.

Az alperesi másodfokú hatóság 106-T-1124/2/2010. számú 2010. február 10. napján kelt határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A határozat indokolása szerint az elsőfokú hatóság által lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapítást nyert, hogy a felperes sosem lakott az érintett ingatlanban. 2009. december 8. napján már K., Sz. u. 1/B. szám alatt lakott, korábban az O., I. u. 1. fsz. 1. szám alatti ingatlanban kapott szállást, mindehhez képest nemcsak, hogy nem az O., B. krt. 51. számon nem lakott, hanem a szálláshelyének megváltozását is csak az elsőfokú hatóság helyszíni ellenőrzését követően jelentette be.

A Fejér Megyei Bíróság az alperes határozatát az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezte. Megállapította, hogy felperes helyesen hivatkozott a Harm.tv. 15. § /1/

bekezdésére. A felperes részére 2009. augusztus 24. napján engedélyezte a hatóság a magyarországi tartózkodást, továbbá a tartózkodási engedély iránti kérelem elbírálásánál a konzuli megjegyzések között szerepel, hogy a kérelemhez csatolták a lakásbérleti szerződést, ugyanakkor a lakásbérleti szerződés jelen eljárásban már nem volt beszerezhető. Ugyanakkor az alperes nem vitatta azt a felperesi állítást, hogy azt a felperes munkáltatója írta alá, s nem felperes, és ezért felperes nem szolgáltatott hamis adatot. Az engedély megadására a lakásbérleti szerződés alapján került sor, azt pedig nem a felperes írta alá, ezért a Harm.tv. 18. § /1/ bekezdésének b/ pontja nem volt alkalmazható, illetőleg a valótlan tény, hamis adat szolgáltatása nem volt felperesnek felróható. Az a körülmény pedig, hogy felperes ténylegesen nem a B. krt. 51. szám alatt lakott, illetve később K.-ra költözött és a lakcímének megváltoztatását nem jelentette be, nem olyan szabályszegések, amelyek a Harm.tv. 18. §-ának /1/ bekezdése hatálya alá esnek, így ezek nem alapozzák meg a felperes részére kiadott tartózkodási engedély visszavonását.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és felperes keresetének elutasítását. Az alperes továbbra sem vitatta azt, hogy a bérleti szerződést a felperes munkáltatója írta alá, ugyanakkor álláspontja szerint a felperes soha sem tartózkodott a szálláshelyeként megjelölt ingatlanban, ekként tényként rögzíthető, hogy a tartózkodási engedély megszerzése érdekében olyan adat került benyújtásra, amely valótlan. Nem vitatható, hogy felperes adatszolgáltatását a tartózkodási engedély megszerzése érdekében teljesítette, ezért a Harm.tv. 18. § /1/ bekezdésének b/ pontja alkalmazható. Nincs jelentősége annak, hogy felperes tudott-e a bérbeadó valós szándékáról, vagy a bérbeadó aláírása miként került a bérleti szerződésre. Az alperesnek nem kellett vizsgálnia azt az eljárása során, hogy a valótlan, illetve hamis adat szándékosan vagy gondatlanul került-e feltüntetésre. A felperes a támadott ítéletben foglaltakkal ellentétben a Harm.tv. 18. § /1/ bekezdésének b/ pontjában foglalt tényállást a valótlan adattartalmú okiratok benyújtásával megvalósította.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását annak helyes indokai alapján. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a tartózkodási engedélyét a felperes a magyar külképviseleten megszerezte, ahol nem szolgáltatott hamis adatot vagy tényt.

Az alperes felülvizsgálati kérelme alapos.

A Harm.tv. 13. § /1/ bekezdésének e/ pontja szerint három hónapot meghaladó tartózkodás céljából az a harmadik országbeli állampolgár utazhat be, aki egyebek mellett rendelkezik a Magyar Köztársaság

területén szálláshellyel vagy lakóhellyel. Tartózkodási engedélyt pedig a Harm.tv. 17. § /1/ bekezdése alapján az kaphat, aki eleget tesz a Harm.tv. 13. § /1/ bekezdésének a/ pontjában, valamint c/-i/ pontjában foglaltaknak.

A Harm.tv. 18. § /1/ bekezdésének b/ pontja értelmében a tartózkodási engedély kiadását vagy meghosszabbítását - ha e törvény másként nem rendelkezik - meg kell tagadni, illetve a kiadott tartózkodási engedélyt vissza kell vonni, ha a harmadik országbeli állampolgár a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlan tényt közölt.

A Legfelsőbb Bíróság tényként állapította meg, hogy a felperes tartózkodási engedélyt kért, kérelmében és a csatolt okiratokban szálláshelyként az O., B. krt. 51. számot jelölte meg, azonban ezen a címen sosem lakott.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint nincs annak jelentősége, hogy a felperes a munkáltatója által kötött bérleti szerződésre tekintettel abban a hiszemben volt-e, hogy az O., B. krt. 51. számban fog lakni. Akkor ugyanis, amikor Magyarországra érkezett és kiderült, hogy a B. krt. 51. szám alatt a bérleti szerződés ellenére bármely okból nem lakhat illetve nem fog lakni, a hatóság felé azt nyomban be kellett volna jelentenie. Ennek hiányában csak az állapítható meg, hogy a felperes olyan lakóhelyet jelölt meg tartózkodási engedély megszerzése érdekében, ahol bérleti szerződése ellenére soha nem lakott és ekként a kérelemben megjelölt lakcím valótlan adatnak minősült.

Ebben az esetben pedig a Harmtv. 18. § /1/ bekezdésének b/ pontja alkalmazható, ezért az alperes és az elsőfokú hatóság határozata jogszerű volt.

Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 275. §-ának /4/ bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és egyben a felperes keresetét elutasította.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségről a Pp. 270.§-ának /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. §-ának /1/ bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003./VIII.22./ IM rendelet 3. §-ának /3/ bekezdése alapján döntött.

A Legfelsőbb Bíróság az illetékekről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43. §-ának /3/ bekezdése, 50. §-ának /1/ bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13. §-ának /2/ bekezdése alapján határozott, figyelemmel arra is, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban az illetéket

lerótt. A Legfelsőbb Bíróság szükségesnek tartja megjegyezni, hogy az eljáró bíróság az Itv. 62. § /1/ bekezdésének h/ pontja ellenére hívta fel a felperest az illeték lerovására. Különösen tévesen járt akkor, amikor felhívását 30.000.- Ft pénzbírság terhe mellett bocsátotta ki, tekintettel arra, hogy illeték lerovásának hiányában a jogi képviselővel eljáró fél keresetlevelét a keresetlevél benyújtásakor hatályos Pp. 130. § /1/ bekezdésének j/ pontja /a jelenleg hatályos Pp. 124. § /2/ bekezdésének c/ pontja/ alapján idézés kibocsátása nélkül el kell utasítani. Azonban jelen esetben nem csak bírságolás terhe melletti felhívásnak, de a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításnak sem volt helye az Itv. 62. § /1/ bekezdésének h/ pontja alapján biztosított illetékfeljegyzési jogra figyelemmel.

Budapest, 2011. július 5.

Bauer Jánosné dr. sk. a tanács elnöke, dr.Kovács András sk. előadó bíró, dr.Kovács Ákos sk. bíró